

LOJZE LEBIČ: FAUVEL '86

Letni koncert
Akademskega pevskega zbora
Tone Tomšič Univerze v Ljubljani

dirigentka: Jerica Bukovec
Gallusova dvorana Cankarjevega doma
18. 5. 2019 ob 19.30. uri

Lojze Lebič

Fauvel 86

Vokalno inštrumentalna scenska zgodba za mešani zbor, soliste,
inštrumente, tolkala in zvočne posnetke

Libreto: Jelena Ukmar Lebič po »Roman de Fauvel«

Prevodi besedil: Janez Menart in Milan Jesih

Dirigentka: Jerica Bukovec

Koreografa: Nina Fajdiga, Milan Tomášik

Scenografinja, kostumografinja: Jasna Vastl

Izvajalci:

Akademski pevski zbor Tone Tomšič Univerze v Ljubljani

Luka Ferrini (klavir)

Izidor Erazem Grafenauer (lutnja)

Franci Krevh in Matevž Bajde (tolkala)

Tomaž Sevšek (orgle)

Glasovi na posnetku:

Boris Cavazza (Fauvel)

Polona Vetric (Fortuna)

Aleš Valič (Pripovedovalec)

KAZALO

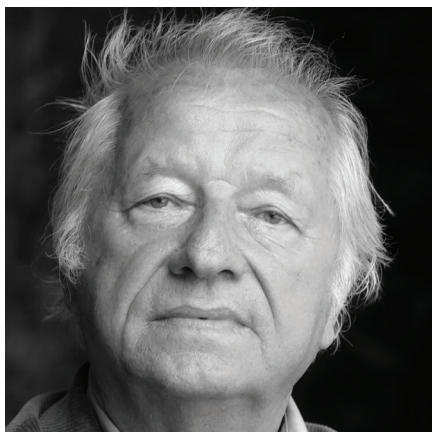
O delu in skladatelju	1
Fauvel '86	7
Besedilo s prevodi	8
Izvajalci.....	17

O DELU

IN SKLADATELJU

Lojze Lebič (1934) danes sodi med najizrazitejše slovenske skladatelje. Najmočnejšo sled so v njem začrtale izkušnje evropskega modernizma, do katerega je podobno kot njegovim vrstniki iz skladateljske skupine Pro musica viva dostopal prek zvočnih izkušenj festivala Varšavska jesen in obiskov poletnih kompozicijskih tečajev v Darmstadt v začetku šestdesetih let.

Toda Lebič sodi med tiste slovenske skladatelje, ki so se vedno zavedali, da so evropski modernizem v resnici sprejemali »iz druge roke«, da so v Varšavi v resnici spoznavali že modernistične sinteze in ne več najbolj radikalnih obratov, povezanih s povojno »točko nič«. Takšen specifičen odnos do modernizma je v slovenski glasbi začel jasneje odmevati šele v začetku osemdesetih let, v času, ki ga je močno označil postmoderni duh absolutnega metafizičnega nihilizma. Toda Lebič v tem času postopnega razsredičenja in izgube orientirjev ni podlegel zapeljivosti prevzemanja starejših, predmodernističnih izrazil, temveč je bolj poglobljeno iskal možnosti, kako bi z minimalnim razpiranjem hermetičnosti modernističnega gradiva in izraza glasbeni tok zaznamoval z večjim številom asociacijskih, povednih otkov.

Prav v takšen slogovni in družbeni kontekst moramo postaviti skladateljevo vokalnoinstrumentalno scensko delo za mešani zbor, klavir, tolkala, druga priročna glasbila in trak Fauvel '86, ki je nastalo leta 1986 za Akademski pevski zbor Tone Tomšič. Da gre za

pomemben mejnik v skladateljevem opusu, napovedujeta že ne- navadni žanr in izbrana snov. Druženje vokalno-instrumentalne- ga, torej oratorijskega, s scenskim kot nanašanje na srednjeveško literaturo in glasbo prinašata jasne aluzije na znamenito Orffovo scensko kantato *Carmina burana*, čeprav se seveda Lebičeva ho- tenja, postopki in gradivo bistveno razlikujejo od Orffovih. Navdih za svoje delo je skladatelj črpal iz francoske srednjeveške pesnitve, moralitete o človeških slabostih *Roman de Fauvel*, ki naj bi nastala na začetku 14. stoletja ter jo pripisujemo klerikoma Gervaisu de Busu in Chaillouju de Pesstainu. Delo je satirične narave in govori o konju, ki je nezadovoljen s svojo nastanitvijo v hlevu, zato se želi dokopati do največje sobane svojega gospodarja, pri čemer mu pomaga boginja Fortuna. Kmalu se uspešnemu konju priklanjajo številni predstavniki cerkve – zmagala sta korupcija in greh. Fau- vel (njegovo ime je kratica za »lepe čednosti«: *Flatterie, Avarice, Vilénie* (pisano *Uilénie*), *Variété, Envie, Lâcheté*) se po posredo- vanju Fortune poroči (na poroki je med drugimi mogoče srečati Prešustvo, Poželenje in Venero), ob koncu pa Fortuna napove, da bo Fauvelova zveza dala še bolj krivične voditelje.

Skladatelju je besedilni koncept pripravila žena Jelena Ukmar, poleg odlomkov iz francoskega srednjeveškega izvirnika pa so v skladbi uporabljeni tudi pesmi in prepesnitve Janeza Menarta ter fragmenti poezije Milana Jesiha in idej Petra Kušarja. Lebičev namen kljub uporabi srednjeveškega glasbenega gradiva (izvirni kodeks *Roman de Fauvel* je precej gosto posejan z notnimi zapi- si) ni bil obnavljati zgodovinskega dogajanja, temveč s pomočjo zgodovinske primere jasno zarisati aktualni trenutek, s čimer je Fauvel '86 dobil izrazito družbenokritične podtone, zato ga je z današnje zgodovinske distance mogoče razumeti kot precej jasen opomnik takratni oblasti. Lebič priznava, da je skladba »nastala iz neke 'svete jeze' družbene kritičnosti«. Seveda pa skladatelju druženje starega in novega ni služilo le kot sredstvo za vzpostavl- janje kritičnega odnosa, temveč prinaša pomembne spremembe tudi na slogovni ravni: neposredno soočanje srednjeveškega glas- benega gradiva z modernističnim (harmonski grozdi, razširjene

vokalne tehnike, aleatorični obrazci) lahko razumemo kot značilno postmodernistično sopostavljanje nezdružljivega gradiva, zato da bi iz teh drastičnih kolizij izstopili povedni elementi. Ti so v primeru Fauvela jasno povezani z družbenokritičnimi ostmi, naperjenimi proti aktualni oblasti. Podobno asociativnost dosega Lebič še z drugim dihotomičnim soočanjem: v forme in logiko umetniške glasbe vdirajo namigi na popularno glasbo (neprekinjeni ritmični utrip, agresivna elektronska zvočnost), ki jo je mogoče razumeti kot šifro za »padlo« glasbo in tako posledično za zlo.

Pomemben dodatni povedni element je povezan z dejstvom, da je Fauvel namenjen scenski izvedbi (nekatera scenska napotila je skladatelj trdno fiksiral v partituri), da postanejo gibanje zbora na odru, osvetljava in gestika pevcev pomembni nosilci dogajanja, »zgodbe«. Fauvel se tako žanrsko giblje na tanki meji med oratorijem, opero in zborovsko kompozicijo ter tako odslikava specifične žanrske zagate glasbenega gledališča 20. stoletja, ki je iskalo forme, kar najbolj oddaljene od zgodovinsko iztrošenih opernih rešitev. V Fauvelu imajo nosilno vlogo naracije teksti, posneti na magnetofonski trak: ti lahko zgodbo pripovedujejo ali osvetlujejo (Pripovedovalec), spet drugič pa imamo opravka z monologi glavnih protagonistov (Monolog Fauvela, Monolog Fortune, Kadenca Pripovedovalca). Zbor dogajanje in besedila s svojimi gestami in premiki predvsem komentira ali ilustrira (Fauvelova poroka), ponekod se spremeni v brezimno množico, ki se oddalji od Fauvelovih »metod« in jasno izpričuje, da ves svet ni samo zlo, s čimer razkriva osrednjo misel dela: »Iz temne smo in svetle polovice.«

Skladbo sestavlja v skladu s kratico naslova dela šest neprekinjenih stavkov, vsak pa je povezan z eno izmed Fauvelovih nečednosti, pri čemer stavki razpadajo še na posamezne odseke, ki razkrivajo ciklično zasnovo dela. Prvi stavek, »Flatterie« (Priliznjenost), služi za predstavitev glavnega »junaka«, scensko pa je v središču postopno prihajanje zbora na oder in njegovo osvetljevanje. Šele v naslednjem odseku – »... med stezami potokov stoji naše mes-

to ...« – se šepetu in izgovarjanju pridruži petje. Ženske solistke prinašajo recitativne obrazce na enem tonu, ki se končujejo z bolj razgibanim okrasjem in tako spominjajo na gregorijansko psalmodiranje.

Drugi stavek, »Avarice« (Skopost), prinaša s svojo močno ritmičnostjo jasen kontrast. Prvi odsek, »Lakomnost«, vzpostavlja značilen ritem z menjavanjem dvo- in tridobne mere, ki ga vzpostavljata moški zbor z ritmičnim izgovarjanjem fonemov in zlogov a-va-rice ter udarjanjem z ного ob tla in tolkala. Takšen močan ritem se izteče v »Pesem oblasti«, prvi vdor srednjeveške glasbe (na misel pride baladni slog Philippa de Vitryja, ki bi lahko bil tudi eden izmed avtorjev glasbe v rokopisu Roman de Fauvel). Gre za duet dveh falzetistov (forma izdaja poteze oblike bar), ki ju spremljajo ustrezni historični inštrumenti (kljunasta flavta in kraguljčki/tamburin).

V tretjem stavku, »Ulenie« (Nizkotnost), prihaja celotno glasbeno dogajanje iz zvočnikov oziroma z dveh magnetofonskih trakov. Zvočna osnova je statičen industrijski šum na prvem zvočniku, iz drugega prihaja polglasno, nervozno recitiranje zbora v obliki zamaknjenih ritmičnih imitacij, nad katerimi plete Fauvel svoj Monolog. Tem osnovnim plastem je v nadaljevanju dodan enakomeren tolkalni utrip, ki je sprva koračniški, nato pa vse bolj prestopa v jazzovski beat, ki tu služi kot šifra za nižjo glasbo, glasbeno zlo, obenem se ritmično izgovarjanje zbora spremeni v prepevanje enakomernih, v ambitusu ozkih melodičnih obrazcev. Ti se iztečejo v novo srednjeveško pesem »Quomodo cantabimus ...«.

Glasba iz zvočnikov se prelije v naslednji stavek, »Variété« (Nestanovitnost čudi), ki ga uvajajo zvoki z magnetofonskega traku: pedalni ton na kitari, dosežen z lokovanjem, služi kot osnova za udarce na kamenčke in monolog Fortune, v katerega posega zbor s klasterskim izgovarjanjem latinskega besedila v ženskem zboru. Sledi nov vdor srednjeveške posvete, tokrat »Plesne pesmi«. Ta je

napisana za kitaro, sopransko in altovsko kljunasto flavto ter oblikovana kot nekakšen kitični dvogovor med Fauvelom (tenor) in Fortuno (sopran). Ob koncu se iz zvočnika oglasi Pripovedovalčevo ritmično enakomerno izgovarjanje, ki preide v »Bakanal«. Ta se začne s »Plesom žensk«: nad avtentično plesno glasbo iz 14. stoletja, ki prihaja iz zvočnika, in ob konstantnem ritmičnem obrazcu tolkal se vrstijo dialogi, povezani s Fauvelovo poroko, plesu žensk sledi »Ples moških«. Največja gostota je dosežena z aleatoričnim odsekom, ki ga skladatelj poimenuje »Frenetična situacija« in v katerem je dosežena največja intenzivnost s svobodnim izgovarjanjem besed, povzemanjem folklornih obrazcev, poskusi, da bi zboristi s hrupom preglasili drug drugega.

Po nekaj odrezavih vzklidikih se z elektronsko glasbo iz zvočnika, Pripovedovalčevim besedilom in nekaj udarci tolkal začanja peti stavek, »Envie« (Zavist), v katerem se ponovi srednjeveška pesem iz tretjega stavka, tokrat z drugim besedilom (»Pour recouvrer alegiance ...«).

Sklepni stavek, »Lâcheté« (Strahopetnost), je zasnovan kot premočrtna gradacija, ki nastaja v obliki soigre med zvoki z magnetofonskega traku (posamezni nastopi zvokov in transformacije so nadzirani časovno z logiko zlatega reza) in zborom. Osnovno prvino na traku predstavlja postopno pospeševanje osnovnega ritmičnega pulza, ki od enakomernega koračniškega prehaja v zmeraj bolj gosto nervoznega oziroma takšnega, ki jasno aludira na sodobno popularno glasbo, pravi tehno beat. Dinamika se stopnjuje z novimi zborovskimi obrazci in zavijanjem sirene, na višku pa sledi »Kadencia pripovedovalca«. Odrezavo petje besedila »Iz temne smo in svetle polovice«, kombinirano z ritmičnim izštevanjem imen nečednosti, vodi do sklepa, začetega z ozkimi poltonskimi gibanji v značilnih »organumskih« vzporednih kvinтах, ki se odprejo svetlejšemu, obogatemu Des-duru, da skladbo zaključi v optimistični noti (»in sanje so, da verujemo vanje«).

Ob krstni izvedbi kljub svoji izraziti družbeni kritičnosti skladba

ni doživela političnih napadov, prav nasprotno, ustvarjalci predstave (poleg skladatelja še koreografinja Ksenija Hribar in zborovodja Jernej Habjanič) so za scensko predstavo prejeli nagrado Prešernovega sklada. Toda več kot tri desetletja pozneje se kaže, da Fauvela ne gre razumeti le kot opomin prav določeni oblasti, temveč da jo je v sodobnem trenutku mogoče razumeti kot zimzeleno priliko o napuhu, praznosti in korumpiranosti naših oblastnikov.

Gregor Pompe

FAUVEL '86

F LATTERIE

Solisti: Nuša Merše, Ela Mori, Ana Rebeka Kamšek, Smilja Bricman, Anamari Pečan, Ana Jaklič

A VARICE

Solisti: Ana Jaklič, Nika Markun, Ela Mori, Smilja Bricman, Tisa Mrhar, Aljaž Bastič

Blok flavta: Ana Vizler, Lina Peharc

U ILENIE

Solisti: Nuša Merše, Ana Rebeka Kamšek, Urška Bajc, Smilja Bricman, Miha Robnik Kračun, Tilen Udovič

V ARIÉTÉ

Solisti: Ivan Koruza (Fauvel), Ema Trček (Fortuna), Nuša Merše, Miha Robnik Kračun, Tilen Udovič

E NVIE

Solisti: Urška Bajc, Tina Fekonja, Anamari Pečan

L ÂCHÉTÉ

Solisti: Nuša Merše, Ela Mori, Ana Rebeka Kamšek, Smilja Bricman, Miha Robnik Kračun (recitativ), Denis Rondič (recitativ)

BESEDILLO S PREVODI

Zbor:

Iz svetle smo iz temne polovice ...

FLATTERIE/PRILIZNJENOST

Pripovedovalec:

Tu se začanja knjiga o Fauvelu:

Zbor:

Blagor deželi,
katere kralj je plemenit,
a gorje ji, če je njen kralj otročji.
Boljši je siromak in modrec
in otrok kakor neumen kralj.

Ženske:

Med stezami potokov stoji naše mesto,
njegova obrežja božajo valovi,
z njegovih visokih stolpov vidiš
ljubko pokrajino, čarobno deželo.
Pod nebom in med vodami je naše mesto,
da prikupnejšega na svetu ne najdeš.

Pripovedovalec:

V Fauvelu se Priliznjenost poraja,
ki vlada svet od konca pa do kraja;
Fauvel je tudi rojstni kraj Skoposti,
ki zna ljudem na prave strune gosti;
Nizkotnost in nestanovitnost čudi
in še Zavist in Strahopetnost tudi –
vseh teh šest dam, ta hip imenovanih,
v Fauvelu je na enem kupu zbranih:
kdor to uganko hoče razumeti,
ta mora damam prve črke vzeti
in jih v ime Fauvel po vrsti zbrati,
v ime, ki seje spor in boj med brati.

Zbor in solisti:

Sleparstvo vlada svet,

ime njegovih imen je VSE (prevara) ZLO.
Svet ima ime
po nasprotju od »svetost«
umazan je od nesvetih zločinov,
v hudobiji raste,
krivda ne pozna konca.

Pripovedovalec:

Okrog divjaškega vladarja,
naj Jezus Kristus mi pomaga,
bila je družčina njegova;
res čedna družba in izbrana!
Tam sta Napuh in Laž bila,
Umor, Kovarstvo, Premetenost,
Prevara, Kraja in Izdaja
in še celo Krivoprisežnost
in Verolomstvo. Vsa ta zla
so trla se okrog stebrov
po vsej dvorani vzdolž in v šir
okrog Fauvela na prestolu.

AVARICE/SKOPOST

Zbor:

Priliznjenost,
Skopost!

Solisti:

Greh fovelovstva in smetje lakomnosti
ima zdaj prestol.
Postava je pognana v izgnanstvo
in stoji pred sodiščem.
O kakšna okužba,
kakšna kuga
se vse dni drži
boka moči!
Priliznjeni glasovi
stopajo na oblast.
Prevara vlada pravičnosti.

Zbor:

Priliznjenost,
Skopost!

UILENIE/NIZKOTNOST

Fauvel:

Gospodje in gospe, vsi tukaj zbrani ...
Vsi vi moji dvorjani,
ki ste tako mi vdani:
Slavite me, častite me in
z mano veselite se:
Kot vidite, nam vse uspeva
tako lepo, da smo lahko veseli.
Praznujte z mano slednji dan.
Saj ste vsi moji,
vsi moj rod.
Kdo ni z menoj zaznamovan?

Ženske:

Blagor deželi silne vladavine,
in blagor svetu, ki njegove ure
mogočna zloba vsevdilj uravnava!

Fauvel:

Zdaj sem kralj in gospodar.
Moja so kraljestva in cesarstva
in vse kar drugo ima ime.

Moški:

Oblast, ki tisočletja že ne mine,
ki se drži skozi prevrate burne –
taka oblast je prav gotovo prava.
Blagor deželi ...

Fauvel:

Vse na svetu moji volji služi.
Ker sem kralj in gospodar.

Ženske:

Kako je torej ne bi vsi častili?

Fauvel:

Vse na svetu moji volji služi,
premetenost in moj bistri nos
sta drugačnim vedno kos ... ha, ha, ha ...

Zbor:

Rajši, rajši svinje pasem,
kot prevaro bi častil.
In če me iz kože denejo,
denarja nočem,
ki ga prevara daje.

Fauvel:

Mar ni ves lepi širni svet v moje temne štrene ujet?
Kdo bo zanikal?
Naša reč razvija se,
da mi je všeč.
Sreča, ki vodi vse usode
me vendar ljubi,
če mi podarja tako velike časti?
Ta milost Fortune ni brez
globljih namenov ...
Naredila me je velikega mojstra
... mene ... Fauvela.
Ves svet, ves svet
prinaša s sabo v doto,
zakaj ves širni svet je njena hiša,
in na vsem svetu jaz bom gospodaril!
Fortuna je!
Da, njo, Fortuno snubim.
Jaz, Zlo, Skopost, Krivica in Izdajstvo
in Vetrnjaštvo in Neumnost in Ošabnost jaz,
vsaka nevrлина, vsaka hiba, jaz ...
In če jaz, Fauvel
postanem gospodar njenega kolesa?
... In ona mene meni ...
sporazumno ... v čast se da ...
ona meni sebe zame vedno da ...
da jaz sebe meni, zanjo, vedno
z njo vedno z njo ...
... ona nama naju sebe zame,
jaz z nama naju, sebe meni,
midva sebe, z nama, mene meni,
naju midva sebe meni, vsi meni:
ona, midva, mi,
mi vsi naju zame, meni moje,
moje naju mi, zame meni,
vsi moje, moje, moj zame vsi ...

Solisti:

Kako bomo peli
pod krivično postavo?
Ovce, kaj čakamo?
Volk je v čredi!

Strgali so z njega oblačila
in Jezus kaže
našim očem raztrgano
suknjo brez šiva.
O, o, kdaj bo razgnal
jamo razbojnikov,
kdaj bo prišel strašni
bog maščevanja.

Zbor:

Iz temne smo in svetle polovice:
zgneteni iz laži in iz resnice;
Kopljimo v svoje prsi za lučjo!
Da zemno Zlo prevagalo ne bo;
saj ni brezupa, ki ubil bi sanje,
in sanje so, da verujemo vanje.

VARIÉTÉ/NESTANOVITNOST

Fortuna:

Edina sem, edina in mogočna,
in pota moja grejo v vse smeri;
zato je dvojna moja podoba –
je iz temè in je iz luči.

Zbor:

O spremenljivi, spolzki
Fortunin sodni stol!
Nemajhno nagrado
pripravljaš tistemu,
ki ga hoče gojiti tvoja milost
in mu pomagati na vrh kolesa,
dajajoč mu plačilo.

Fortuna:

Prisluhni, ti poslanec zla!
Četvero je imen, ki jih oblačim:

prvo: Previdnost – ker vem pot sveta;
drugo: Usoda – ker vse predrugačim,
ko zmignem z roko, če se mi le da.
Naključje, to je moje tretje ime:
naključje je najrajši trd poraz,
ker vzroki vam ostanejo neznani.
Šele nazadnje, če ostane čas,
mi Sreča pravijo ljudje.

Zbor:

Gospod Fauvel, prevzvišenost cesarska,
spodobi se, da trdno se držite na prestolu
in vladate nad vsem imperijem.
Naj se nikoli nič vam ne upre.

Fortuna:

Ne, ne, ne, gospodje ...
Fortuna Fauvelu ne bo par!

Solisti:

»Lepa plemenita dama!«
»Kaj želiš, Fauvel?«
»Srce vam brez pridržkov izročim!«
»Naj te sreča pamet!«
»Vas stvar ne mika?«
»Fej, orodje zla!«
»V resnici bom storil tako.«
»Svoje ljubezni ti ne dam.«
»Zelo rad bi vam ugajal.«
»Do tega mi ni nič.«
»Ne vem, kaj naj storim.«
»Potem pa poskoči!«
»Rade volje, do vašega lica!«
»Ne skači tako visoko!«
»Uh, kako vas ljubim!«
»Naj mi bo prizaneseno!«
»O Bog, kaj naj storim?«
»Svoje ljubezni ti ne dam.«

Fortuna:

Fauvel, ta pa bo zate:
Ti si domišljav
in ona je domišljava.

Pojdi in si jo vzemi
pod mojim kolesom sreče.

Pripovedovalec:

Pred Fortuno dve kolesi
se nenehoma vrtita,
eno hitro, drugo pa počasi.
V vsakem izmed teh koles
vstavljeno je eno manjše,
v večjem skrito, nanj oprto.
Ti kolesci brez prediha
v tek poganjata ves svet.

Solisti in zbor:

Naš gospodar se danes ženi?
To pa ne bo minilo poceni!
To pa bo stalo nekaj zabave!
Napolnimo vampe! Izpraznimo glave!

Katero pa vzame naš gospodar?
Mu v doto prinese umazan denar?
Hitro naj pride, za pijačo naj da,
naj se izkaže ta naša gospa!

Zbor:

Nalijmo si vina s sončnih pobočij,
kapljico zlato, solzo bogov.
In pevec in godec naj si natoči,
glas da bo čist, kot bron je zvonov;
žvegljajte, piščali, strune, drhtite,
pesem, predrami stotero nam slo.
Pogač in mesa nam, mojstri, specite,
danes praznujemo: ženi se Zlo.
Naj ploden bo zakon,
naj brez števila krepkih otrok se jima rodi:
naj bodo Hudoba, Brezsramje in Sila,
Oblastnost nezmerna: Zlo naj živi!

Pevci in godci, gostijo slavite.
Igrajte in pojte, da zgrizemo svet.

ENVIE/ZAVIST

Pripovedovalec:

Prišla je noč in pregnala dan.
Tudi slavnostne goste je odgnala
in šel sem stran.

Solisti:

Da si olajšam
bolečine, ki jih trpim,
kadar sem daleč
od nje, v katero sem
položil vse svoje srčne želje,
bom njej na čast zapel
te otožne stihe:
Ljubezen mi je že v otroštvu namenila,
da sem prepoln veselja se zaljubil vanjo;
lepoto njeno nežno
sem ljubil bolj kot sebe:
vse druge ljubezni sem pustil vnemar.
Oh, bodi nežna z menoj,
za to ljubeznivost bi umrl.

Zbor:

Ljubezen ...

LÂCHÉTÉ/STRAHOPETNOST

Zbor in solisti:

Sleparstvo vlada svet,
ime njegovih imen je VSE (prevara) ZLO.

Svet ima ime
po nasprotju od »svetost«
umazan je od nesvetih
zločinov,
v hudobiji raste,
krivda ne pozna konca.

Pripovedovalec:

Duh mi veli, naj opevam spremembe oblik,
preobrazbe.
Hudobni zmaj, ki ga je

nekoč s čudežno močjo križa
do kraja premagal slavni Mihael;
zdaj Absalon, utrjen z milostjo,
zdaj Odisej premeteno zgovorni,
zdaj z volčjimi zobmi oboroženi
vojščak v Terzitovi vojski –
spet živi, spremenjen v lisico.
Če je poginil konj Ferrant,
bi moral tudi sam Fauvel:
saj s kom naj bi se ta pomeril,
ko pa ves svet mu je pokoren.
Vse nam ukradel je s prevaro,
prevaral nas je in okradel.
A tudi zanj prišel bo konec,
saj večno ne živi nihče.
Tu se končuje moja knjiga.
Naj Bog jo milostljivo sprejme!
Jaz pa sem žejen – čas bo piti.
Konec je, konec bodi,
igrat naj se gre pisec.

Zbor:

Iz temne smo in svetle polovice,
zgneten iz laži in iz resnice.
Saj ni brezupa, ki ubil bi sanje.
In sanje so, da verujemo vanje!

AKADEMSKI PEVSKI ZBOR TONE TOMŠIČ UNIVERZE V LJUBLJANI

Akademski pevski zbor Tone Tomšič Univerze v Ljubljani združuje študentke in študente fakultet Univerze v Ljubljani, ki sta jim skupna velika ljubezen do petja in želja po vrhunskem umetniškem ustvarjanju. Zbor nadaljuje tradicijo Akademskega pevskega zbora v Ljubljani, ki ga je leta 1926 ustanovil France Marolt kot moški sestav. Po kulturnem molku med drugo svetovno vojno je ponovno začel delovati leta 1946, tokrat v mešani zasedbi in pod imenom Akademski pevski zbor Tone Tomšič. Zbor so vedno vodili priznani zborovodje: France Marolt, Radovan Gobec, Janez Bole, Lojze Lebič, Igor Lavrič, Marko Munih, Jože Fúrst, Jernej Habjanič, Stojan Kuret, Urša Lah in Sebastjan Vrhovnik. Od oktobra 2015 zbor vodi Jerica Bukovec.

APZ se že od svojega nastanka uvršča med najpomembnejše usmerjevalce slovenskega zborovskega petja, ne samo po izvajalско-tehnični plati, temveč tudi po svoji programski usmerjenosti. Repertoar zbora sestavljajo skladbe vseh glasbeno-zgodovinskih slogovnih obdobj, posebno pozornost pa zbor posveča sodobni zborovski literaturi. APZ z naročili in natečaji spodbuja nastanek novih skladb tako mladih kot tudi že uveljavljenih slovenskih skladateljev ter z njihovimi prvimi izvedbami večja prepoznavnost slovenske zborovske ustvarjalnosti v domovini in po svetu. Zbor koncertira po vsej Sloveniji, sodeluje pri izvedbah vokalno-instrumentalnih projektov, snema za arhiv RTV Slovenija ter sodeluje s tujimi dirigenti pri zborovodskih seminarjih in koncertih. Za dosežke in zasluge na državni ravni je APZ Tone Tomšič leta 1996

prejel najvišje državno odlikovanje zlati častni znak svobode Republike Slovenije. Leta 2000 plaketo glavnega mesta Ljubljana in leta 2003 zlati znak Javnega sklada RS za kulturne dejavnosti.

Zbor potrjuje svojo kakovost z odmevnimi nastopi na številnih festivalih in tekmovanjih doma ter v tujini. Največji mednarodni uspehi APZ so zmage na prestižnih tekmovanjih Grand Prix (Tours: 1980 pod vodstvom Jožeta Fürsta, 1984 pod vodstvom Jerneja Habjaniča, 1999 pod vodstvom Stojana Kureta; Gorica: 2001 pod vodstvom Stojana Kureta; Varna: 2001 pod vodstvom Stojana Kureta, 2007 pod vodstvom Urše Lah in Arezzo: 2012 pod vodstvom Sebastjana Vrhovnika) in osvojeni prvi nagradi na tekmovanju za veliko nagrado Evrope – leta 2002 v Arezzu pod vodstvom Stojana Kureta in leta 2008 v Debrecenu pod vodstvom Urše Lah.

Zbor je uspešno tekmovalno nastopal tudi v zadnjih letih in si prislužil nagrade in posebna priznanja na tekmovanjih v Riminiju, Vicu, Gorici in Mariboru. Na državnem zborovskem tekmovanju 'Naša pesem' leta 2018 je zbor zasedel skupno 3. mesto in poleg zlate plakete dobil še nagradi za najbolje izvedeno slovensko sodobno in tujo sodobno skladbo.

JERICA

BUKOVEC

zborovska dirigentka, je diplomirala na ljubljanski Akademiji za glasbo. V okviru študijske izmenjave je v švedskem Malmöju eno leto študirala zborovsko dirigiranje v razredu Dan-Olofa Stenlunda. Študij je nadaljevala na Kraljevi akademiji za glasbo v Stockholmu, kjer je v razredu Andersa Ebyja zaključila magistrski študij zbor-

ovskega dirigiranja in pri istem profesorju nadaljevala še dodatno leto študija. Med študijem na Švedskem je umetniško ustvarjala z zasedbo šestnajstih poklicnih glasbenikov, snemala in pripravila koncert s Švedskim radijskim zborom, koncertirala z Berlinskim radijskim zborom ter s Stuttgart Kammerchor in bila v zadnjih dveh letih dirigentka trem zborom v Stockholmu (Komorni zbor KFUMs, Stockholmski komorni zbor in moški zbor, Stockholmski študentski pevski zbor – Stockholms Studentsångare. Štiri leta je bila umetniška vodja Komornega zbora Ave, sodelovala je tudi s Komornim zborom RTV Slovenija in Slovenskim otroškim pevskim zborom.

Na tekmovanju za mlade zborovske dirigente Europa Cantat v Ljubljani je leta 2009 osvojila tretje mesto, na tekmovanju Eric Ericson v Stockholmu pa se je 2010 uvrstila med tri finaliste.

Za svojo nadarjenost je prejela različne štipendije, in sicer kar štirikrat od Kungliga Musikaliska Akademien v Stockholmu, je tudi dobitnica štipendije Ministrstva za kulturo v Ljubljani in

Glasbene matice Ljubljana ter prejemnica štipendij Eric Ericson in Dan-Olof Stenlund.

Od 2015 uspešno vodi APZ Tone Tomšič Univerze v Ljubljani. Z zborom je izvedla številne odmevne projekte ter uspešno nastopila na domačih in mednarodnih tekmovalnih odrih. Leta 2017 je sodelovala tudi z zasedbo Md7 in Slovenskim komornim glasbenim gledališčem pri uprizoritvi komorne opere Božji delec Pavla Mihelčiča, od novembra 2018 pa sodeluje tudi z orkestrom Slovenske filharmonije v okviru Vokalnega abonmaja.

MATEVŽ

BAJDE

tolkalec, je diplomiral iz tolkal na Akademiji za glasbo v Ljubljani, od leta 1997 je član Orkestra Slovenske filharmonije. Občasno sodeluje pri projektih sodobne glasbe (Neofonia, Festival Slowind idr.) ter muzicira z drugimi ansambli (Akadamski pevski zbor Tone Tomšič UL, Glasbena mladina Slovenije) in orkestri. Igra tudi v Trobilnem ansamblu Slovenske filharmonije in je član Slovenskega tolkalnega projekta.

NINA

FAJDIGA

koreografinja in performerka, je leta 2007 diplomirala na The Theaterschool, School for New Dance Development (SNDO) v Amsterdamu. V letu 2006 je za solo koreografijo Debris na festivalu ITS (International Theatre School) dobila nagrado za mlado nadarjeno koreografinjo. Njena koreografska dela (Freedoll, Debris, Sugar Rush, About Nina Simone, ... and call me Antonia) so bila finančno podprta pri Evropski kulturni fundaciji ECF, Ministrstvu za kulturo v Sloveniji, Mestni občini Ljubljana, producirana in koproducirana od evropskih produkcijskih hiš (DWA Amsterdam, Huis an de Werf Utrecht, La Caldera Barcelona, Tanzhaus Zurich ...) ter uprizorjena na različnih mednarodnih plesnih festivalih.

Nina je pedagoginja Flying Low in Passing through plesnih tehnik (zasnoval koreograf David Zambrano). Redno poučuje na ljubljanski Umetniški gimnaziji za sodobni ples ter v drugih plesnih institucijah in akademijah po Evropi (En Knap, Ljubljana; The Place, London; Royal Dance Academy, Glasgow ...).

Poleg ustvarjanja v plesni odrski produkciji koreografira tudi v slovenskih dramskih gledališčih in TV-reklame.

LUCA

FERRINI

pianist, čembalist in organist, je diplomiral na tržaškem in videmskem konservatoriju. Že dvajset let uspešno koncertira v Evropi, Aziji, Srednji in Južni Ameriki ter Avstraliji kot solist, v komornih zasedbah in z orkestri, z vsemi tremi inštrumenti. Je član različnih komornih skupin stare in sodobne glasbe, snemal je za številne evropske radijske postaje, posnel pa trideset zgoščenk. Je uradni korepetitor na veliko poletnih in izpopolnjevalnih tečajih ter na mednarodnih akademijah in tekmovanjih (Italija, Slovenija, Avstrija, Belgija, Danska, Poljska, Mehika, Kitajska). Poučeval je na državnih konservatorjih v Bresci, Salernu, Trstu in Vidmu ter na celovškem deželnem konservatoriju in na ljubljanskem KGBL. Bil je tudi korepetitor na Akademiji za glasbo v Ljubljani. Trenutno je profesor klavirja, čembala, komorne igre in korepetitor na Umetniški gimnaziji v Kopru.

IZIDOR ERAZEM GRAFENAUER

kitarist in lutnjist, je bil kot izredno nadarjen sprejet na Akademijo za glasbo v Ljubljani, kjer je leta 2013 diplomiral v razredu prof. Andreja Grafenauerja. Julija 2017 je v Benetkah pri prof. Tizianu Bagnatiju opravil magistririj iz lutnje, leta 2018 pa študij specializacije iz kitare v Zagrebu pri prof. Istvanu Römerju. Izidor Erazem

nastopa kot solist (kitara, baročna kitara, teorba, baročna lutnja ...) ter komorni glasbenik po Sloveniji in v tujini. Na državnih in mednarodnih tekmovanjih je prejel vrsto nagrad, med drugimi je prejemnik dveh Prešernovih nagrad Akademije za glasbo v Ljubljani. Od leta 2014 je honorarni sodelavec na Akademiji za glasbo v Ljubljani, od 2017 pa deluje kot samozaposlen v kulturi.

FRANCI

KREVIH

tolkalec, je diplomiral na Akademiji za glasbo v Ljubljani pri prof. Borisu Šurbku. Je član Orkestra Slovenske filharmonije, udejanja se tudi kot solist (Tan Dun: Paper Concerto; Nina Šenk: Quadrum), komorni glasbenik (Tolkalni ansambel Slovenske filharmonije) in ustvarjalec ter povezovalac simfoničnih koncertov za mlade poslušalce. Tolkala in tolkalna glasba predstavljajo središče njegovega poklicnega in pristočasnega zanimanja. Tako že vrsto let soustvarja programsko shemo Slovenskega tolkalnega projekta. Je soavtor Tolkalnega terminološkega slovarja in vodja tolkalnih krogov (www.tolkalnikrog.si).

TOMAŽ SEVŠEK

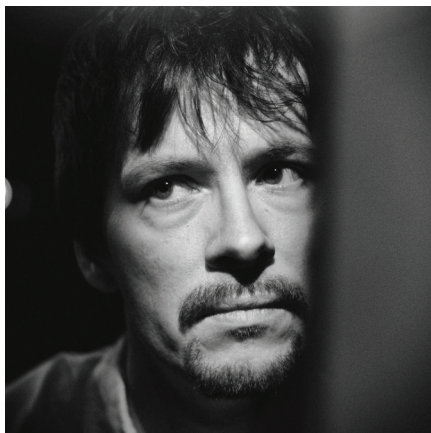
je s študijem orgel začel na Visoki šoli za glasbo v Freiburgu pri Zsigmondu Szathmáryju, obenem pa je študiral tudi čembalo pri prof. Robertu Hillu. Med študijem se je leto dni v okviru izmenjave dodatno izobraževal na Eastmanovi glasbeni šoli v Rochestru (ZDA), kjer je orgle študiral pri Davidu Higgsu, čembalo pa pri Arthurju Haasu. Leta 2003 je v Freiburgu zaključil podiplomski študij orgel in diplomiral iz čembala. Je trikratni prejemnik prve nagrade na tekmovanjih TEMSIG in prejemnik druge nagrade na Evropskem tekmovanju mladih orglavcev leta 1998 v Ljubljani. Leta 2002 je zmagal na severnoameriškem izbornem tekmovanju za Mednarodno orgelsko tekmovanje Calgary, leta 2003 pa je bil finalist Mendelssohnovega tekmovanja v Berlinu. Kot koncertni solist in komorni glasbenik veliko nastopa doma in v tujini (Nemčija, Avstrija, Italija, Nizozemska, Španija, ZDA). Redno nastopa z orkestrom Slovenske filharmonije, s Komornim godalnim orkestrom Slovenske filharmonije pa sodeluje tudi kot čembalist. Je soustanovitelj komorne zasedbe za staro glasbo Musica Cubicularis in zavoda Harmonia Antiqua Labacensis. Bil je predsednik Slovenskega orgelskega društva ter od 2005 do 2008 sekretar komisije TEMSIG. Poglobljeno se posveča izvajalski praksi na različnih inštrumentih s tipkami od pozne renesanse do glasbene avantgarde 21. stoletja.

MILAN

TOMÁŠIK

je mednarodno uveljavljen plesalec, koreograf in pedagog, rojen na Slovaškem. V Sloveniji živi in deluje od leta 2004. Diplomiral je na bruseljski mednarodni plesni akademiji P.A.R.T.S. (2004) pod mentorstvom ugledne belgijske koreografinje Anne Terese de Keersmaeker. Sodeloval je s številnimi umetniki, kot so Jackie Gray (Nova Zelandija), Katarína Mojžišová, Tomáš Krivošík (Slovaška), Iztok Kovač, Mala Kline, Snježana Premuš, Maja Delak, Barbara Novakovič Kolenc (Slovenija) in Alexander Gottfarb (Švedska). V letu 2017 je soustvaril predstavo Solo za dva glasova skupaj s koreografinjo Magdaleno Reiter in dramaturginjo Anjo Golob. V dvanajstletnem obdobju je ustvaril tri solo predstave (Within, 2006; Off-beat, 2011; Solo, 2016) in tri predstave s skupino Milan Tomášik & Co (Sezona lova, 2014; Silver Blue, 2015; Fight Bright, 2018). Raznovrstne so tudi njegove pedagoške izkušnje, ki segajo od vodenja plesnega izobraževanja in izpopolnjevanja za profesionalne plesalce v skupinah, plesnih akademijah, do poletnih delavnic. Je soustanovitelj mednarodno uspešnega plesnega kolektiva Les SlovaKs (2006–18), s katerim je soustvaril tri celovečerne plesne predstave (Opening Night, 2007; Journey Home, 2009; Fragments, 2012) in v njih nastopal na več kot dvesto ponovitvah po vsem svetu. Njegova zadnja celovečerna plesna predstava Pokrm za skupino Tri4 je imela premiero aprila 2019 na Slovaškem. V zadnjem obdobju (2018–20) deluje kot gostujoči koreograf gledališča Scenario Pubblico na Catanii (Sicilija).

JASNA

VASTIL

scenografka, kostumografka in oblikovalka lutk, se je po krajšem študiju arhitekture vpisala na Akademijo za likovno umetnost v Ljubljani, se med študijem izpopolnjevala v Bratislavi in 1997 diplomirala iz vizualnih komunikacij. Leta 2002 je končala magistrski študij scenografije in kostumografije na AGRFT. Med 2006 in 2010 je bila na AGRFT asistentka pri prof. Meti Hočevar, od 2010 pa predava predmet Scenografija – prostori igre. Kot avtorica je sodelovala z večino slovenskih gledališč, tudi v tujini (Srbiji, Avstriji, Nemčiji in na Hrvaškem).

Ustvarila je več kot sedemdeset scenografij, štirideset kostumografij in ducat likovnih podob lutkovnih predstav.

Letos je v Lutkovnem gledališču Ljubljana režirala svojo prvo predstavo.

© cankarjev dom

B/S/H/

TEDEN
LJUBITELJSKE
KULTURE

